

Juist op dit oogenblik had Alice een vreemd gevoel, waarvan ze zich aanvankelijk geen rekenschap wist te geven. Eindelijk echter ontwaarde ze, dat ze weer grooter begon te worden. Nu was ze eerst van plan op te staan en het Hof te verlaten, maar bij nader inzien besloot te blijven, waar ze was, zoolang er plaats voor haar zou zijn.

«Druk toch niet zoo», zei de Zevenslaper, die naast haar zat. «Ik kan bijna niet ademhalen».

«Dat kan *ik* niet helpen», zei Alice zeer deemoedig, «ik ben aan 't groeien».

«Je hebt geen recht om *hier* te groeien», zei de Zevenslaper.

«Kom, praat toch niet», zei Alice, meer moed vattend, »je groeit zelf immers ook wel!»

«Ja, maar *ik* groei in een behoorlijke mate», zei de Zevenslaper, «niet op die belachelijke manier». Dit zeggend stond hij norsch op en ging naar de overzijde der zaal.

Al dezen tijd had de Koningin den Hoedenmaker voortdurend strak aangekeken en juist toen de Zevenslaper de zaal overstak, zei ze tot een der ambtenaren: «Breng me eens even de naamlijst der zangers op het laatste concert!» waarop de ongelukkige Hoedenmaker zoo begon te beven,

dat hem de beide schoenen van

«Leg getuigenis af», herhaalde
«of ik laat je terechtstellen, heb
bent of niet».

«Ik ben een arm man, Sire»
maker met trillende stem, «en ik
aan mijn thee, niet langer dan
en door het aanhoudend dunnen
boterhammen en het tintelen

«Het tintelen van *wat?*» zei
«Het *begon* met de thee», antwoordde
maker.

«Natuurlijk begint tintelen
Koning bits. «Dat weet ik ook
dat ik een ezel ben? Ga voort»

«Ik ben een arm man», ver-
maker, «en de meeste dingen
maar de Maartsche Haas zei

«Dat zei ik niet!» viel hier
haastig in.

«Dat zei je wel!» zei de H
«Ik ontken het!» zei de Ma
«Hij ontkent het!» zei de K
dan maar uit».

«Wel, in elk geval, de Zeve